

רותי סמרטוטי והתרנגולות

כשקראו לצילה הביתה היא השאירה את רותי סמרטוטי על גדר חצר הלול. "שבי פה יפה רותי סמרטוטי ואל תזוזי" אמרה צילה לרותי סמרטוטי "אם תזוזי את עלולה ליפול ולהיפגע."

ורותי סמרטוטי יושבה בשקט, כפי שאמרה לה צילה, אבל חייכה כי הרי נפלה כבר פעמים רבות ולא קרה לה כלום. הרי הייתה מלאה

בצמר גפן רק.

כך היא יושבה עד שהגיע יונק הדבש קטן

שחיפש צוף פרחים וזמזם קרוב לראשה. רותי סמרטוטי סיבבה את ראש הסמרטוט שלה כדי לראות את הציפור, אבדה את שווי

המשקל ו"פלופ" נפלה לחצר, בין התרנגולות. התרנגולות התפזרו בכל הכוונים מלבד אירונסזיד, התרנגול. הוא זקף את נוצותיו, הוריד את ראשו קרוב לאדמה והשמיע שריקות, כשהוא מביט בחומרה על רותי סמרטוטי.

אבל רותי סמרטוטי רק חייכה על אירונסיד התרנגול הזקן, והעבירה את ידה בשערות הצמר שלה, כי היא לא פחדה ממנו. ואז קרה דבר משונה, כי כאשר היא עשתה

לנשום "חששתי שמר תרנגול יקרע את
הסינור והשמלה שלך!"
"זה היה משחק מוזר שלו, גברת תרנגולת"

אמרה רותי סמרטוטי.
התרנגולת צחקה "זה לא היה משחק כלל,
הוא נלחם בך!"
"נלחם!" קראה רותי סמרטוטי בהפתעה.
"אכן כך זה!" אמרה התרנגולת "אירונסיד
הזקן חשב שאת תזיקי למישהו מהאפרוחים
הקטנים ולכן הוא נלחם בך!"
"אני מצטערת שנפלתי לחצר העופות. הרי לא

את התנועה התרנגול הזקן קפץ באוויר,
הושיט את רגליו קדימה ובעט ברותי
סמרטוטי שוב ושוב.
כשרותי סמרטוטי הפסיקה להתגלגל היא
התחילה לנפנף בסינורה על התרנגול וקראה
"שוו!" אך התרנגול דווקא בעט בה שוב.
שתי תרנגולות, שראו איך התרנגול קופץ על
רותי סמרטוטי, רצו מיד ואחת מהן נעמדה
לפני התרנגול כשהשניה תפסה את סינורה
של רותי סמרטוטי ומשכה אותה לתוך הלול
פנימה.
בפנים היה חשוך ורותי סמרטוטי לא ראתה
מה קורה, אך הרגישה שמושכים אותה על
הארץ.
אך בסוף רותי סמרטוטי יכלה לשבת, כי
התרנגולת הזקנה לא משכה אותה יותר,
ומאחר שעיני הכפתור שלה היו טובות יכלה
לראות את צורתה של התרנגולת הזקנה
לפניה.
"אוף! זו העבודה הקשה ביותר שעשיתי מי
זה זמן רב" אמרה התרנגולת כשיכלה כבר

אזיק לאף אחד" אמרה רותי סמרטוטי.
"אספר לך סוד, אם תבטיחי לא לגלות אותו
לגברת הקטנה שלך" אמרה התרנגולת
הזקנה.
"אני מבטיחה!" אמרה רותי סמרטוטי;
שתי התרנגולות הוליכו את רותי סמרטוטי
רחוק לסוף הלול. שם בתוך ארגז הן בנו קנים
שלהן וכל אחת מהן שמרה שם עשר ביצים.
"אם האנשים בבית ידעו זאת, הם ייקחו את
הביצים" אמרה אחת התרנגולות "ולא נוכל
להקים משפחות שלנו!"
רותי סמרטוטי נגע באחת הביצים וזו הייתה
חלקה וחמה. "בדיוק עזבנו את הקנים
כשנפלת לתוך החצר" הסבירה אחת
התרנגולות. "אבל איך הביצים יכולות לגדול
כשאתן יושבות עליהן?" שאלה רותי סמרטוטי
"כשפידו יושב על אחד הצמחים צילה אומרת
שהוא לא יגדל."
"ביצים הן אחרות" הסבירה אחת התרנגולות
"כדי שיתבקעו כמו שצריך אנו חייבות לשבת
עליהן שלושה שבועות ולא לתת להן

להתקרר."
"ואחרי שלושה שבועות הביצים נובטות?"
שאלה רותי סמרטוטי.
"את חושבת על צמחים" קראה התרנגולת
"הביצים מתבקעות אחרי שלושה שבועות ולא
נובטות. ואז יהיו לנו אפרוחים צהובים ורכים
ואנו יכולות להחזיק אותם תחת כנפיו ולאהוב
אותם."
"וישבתן כבר זמן רב על הביצים?" שאלה
רותי סמרטוטי.
"אף אחת מאיתנו לא סופרת את הזמן"
אמרה התרנגולת "אז איננו יודעות! ראי, אנו
לא עוזבות את הקנים שלנו אלא רק כדי
לשתות או לאכול קצת. אנו בקושי יודעות מתי
יום ומתי לילה."
"בדיוק יצאנו לשתות, כשנפלת לחצר!" אמרה
התרנגולת הזקנה "עכשיו אנו מוכרחות
לשבת על הביצים ולחמם אותן שוב".
שתי התרנגולות פרסו את כנפיהן והתיישבו
על הקנים.
"כשתחממו אותן היטב אהיה מוכנה לשבת

על הביצים ולשמור שלא יתקררו, עד שתשתו משהו בחצר" אמרה רותי סמרטוטי. ובאמת שתי התרנגולות יצאו מהלול כדי לגמור את

ארוחתן שהופסקה, כאשר רותי סמרטוטי נפלה פנימה. וכשהן הלכו רותי סמרטוטי ירדה על הביצים בשקט. אך פתאום היא שמעה משהו תחתיה "פיק, פיק, פיק". "אני מקווה שזה לא עכבר" אמרה רותי סמרטוטי לעצמה כשהרגישה שמהו זז בקן "הייתי

רוצה שהתרנגולות הזקנות תשובנה מהר." אך כשהן חזרו וראו את פניה המופתעים של רותי סמרטוטי הן קראו "מה זה? מה זה?" רותי סמרטוטי קמה על רגליה והסתכלה פנימה לקן ושם היו שני אפרוחים קטנים, רכים ופלומתיים, עגולים כמו כדורים קטנים. "צ'יפ, צ'יפ, צ'יפ" הם קראו כשרותי סמרטוטי ירדה מהקן.

"אפרוחים קטנים" קראה רותי סמרטוטי כשהיא מתכופפת ולוקחת אחד מהם לידיה "הם רוצים שיפנקו אותם!" שתי התרנגולות היו מלאות גאווה כשהתיישבו שוב על הקנים ופרסו את כנפיהן החמות "עוד מעט יתבקעו גם שאר הביצים" אמרו.

ימים אחדים עזרה רותי סמרטוטי לתרנגולות לחמם גם את שאר הביצים ובדיוק כשגמרה צילה נכנסה פנימה והביטה סביב. "איך הגעת לכאן רותי סמרטוטי" היא קראה "אני מחפשת אותך כל הזמן. האם התרנגולות משכו אותך הנה?"

שתי התרנגולות הזקנות קרקרו בשקט
לאפרוחים שלהן וצילה שמעה אותן. היא
הרימה את הארגז ונתנה זעקת הפתעה
ואושר.

"אך, אתן העופות!" קראה כשהיא מרימה את
שתי התרנגולות מקניהן "הסתרתן את הקנים
שלכן כאן, מאחור, ועכשיו יש לכן אחד,
שניים, שלושה.. עשרים אפרוחים!" היא
ספרה אותם. היא שמה את האפרוחים
בסינור שלה ואת רותי סמרטוטי שמה עליהם.
"בואו תרנגולות חמודות" אמרה ויצאה מהלול
כששתי התרנגולות מקרקרות סמוך לרגליה.
מאוחר יותר צילה ואבא גלגלו שתי חביות
ושמו אותן תחת אחד העצים ובנו קן רך בכל
אחת מהן. הם התקינו קרשים בפתחים
והשאירו מקום לדלתות. כל תרנגולת קיבלה
את עשרת האפרוחים שלה וסודרה בתוך
החבית.

כל הבובות שמחו כששמעו על ההרפתקה של
רותי סמרטוטי ולא עבר זמן רב כשגם הן
הובאו לראות את האפרוחים החדשים.